

Hvis man går ud i forsamlingshusene, som flere ordførere har været inde på, møder man ofte det lidt selvopgivende udtryk: Jamen det er jo nogle – og undskyld, hr. formand, nu citerer jeg – fattigrøve, dem derovre i Østeuropa, vi har ikke råd til at optage dem, og vi vil ikke betale, hvad det koster.

Der vil jeg godt fra radikal side sige: Det vil vi godt. Vi vil godt være med til at betale, hvad det koster. Vi tror, at prisen for at lade være med at tage de pågældende lande ind bliver mangefold større, og det bliver fuldstændig uoverskueligt, hvad der kommer til at ske i Europa, hvis vi giver de pågældende lande en ublid og en uvenlig behandling.

Heldigvis har vi allerede for længst forpligtet os til at optage de pågældende lande. Vi har indledt en tilknytning med de pågældende lande allerede fra 1993. De har tiltrådt Europaaftaler, der er indgået masser af aftaler på enkeltområder, og det er allerede besluttet, at ½ år efter regeringskonferencens afslutning indleder vi optagelsesforhandlingerne.

Men arbejdet er ikke gjort færdigt endnu. Efter udvidelsen kommer der flere kunder i butikken så at sige, og det betyder, at enten skal EU udvide sit budget til strukturfondene drastisk, eller også skal man omdisponere midlerne sådan, at der bliver andre formål, andre kriterier og anden administration, hvis man skal undgå, at det hele eksploderer. Det er klart, at det er den opgave, vi står over for, og her kan man ikke snyde befolkningen eller på nogen måde prøve at snyde på vægten, men man må sige rent ud: Det kommer til at betyde noget, og det kommer også til at betyde noget for nogle danske modtagere af strukturfondsmidler.

Nu nævnte hr. Steen Gade havnen i Tunø, og jeg kunne nævne havnen på Sejerø, som også har modtaget strukturfondsmidler, jeg kan nævne nogle cykelstier på Bornholm, som også har modtaget strukturfondsmidler. Vi kunne måske godt selv have klaret den opgave, men de pågældende øer har jo været glade for de midler, de har fået, fordi deres egne fedtede amter og kommuner jo ikke ville betale for det. Så det har været fint nok, men måske er festen forbi, selv om man kan sige, at det har været ganske beskedne midler.

Et af de problemer, jeg synes vi har i EU, er, hvad vi skal gøre med de lande, der hidtil har været modtagere af store midler – store mængder af penge fra fondene – men som tilsyneladende ikke har haft glæde af dem, f.eks. Græ-

kenland. Hvad gør vi med de lande, der tilsyneladende ser ud til at være permanent på støtten? Det er jo et af vores problemer, for vi kan jo ikke have, at midlerne, når de bliver distribueret, ikke hjælper på de problemer, de skulle afhjælpe, og vi bliver dermed ved med at pøse penge ned i et tilsyneladende stort hul.

Det er et af de problemer, som jeg også gerne vil bede ministrene om at tage fat på, når vi skal vurdere strukturfondenes fremtid, for vi får jo i rigt mål aftagere til de midler, når de nye lande bliver medlemmer af EU, og der vil blive utrolig meget brug for al god vilje og mange, mange midler. Derfor er jeg også glad for, at der er blevet nedsat et udvalg, som allerede nu skal i gang med at udarbejde forslag til, hvordan man tilpasser strukturfondene. Det er ikke for tidligt, det er meget på sin plads, at vi har disse ting parat, så snart forhandlingerne med de nye ansøgerlande begynder.

Jeg vil om den anden del af forespørgslens emne, nemlig om misbrug og svindel, med jævne ord sige: Det Radikale Venstre er imod svindel, vi vil ikke have det, og vi vil bekæmpe det med alle til rådighed stående midler. Men vi vil også gerne sige til fru Annette Just, som er medforslagsstiller til denne forespørgsel, at hvis man skal bekæmpe svindel, så kræver det også kontrol. Så skal man altså ind og løfte mange hasper af mange døre, og man skal kigge i mange regnskaber, og man skal gå ind og se på mange virksomheder rundt omkring og de steder, hvor midlerne administreres. Det kræver altså, at man også er villig til at give plads til den kontrol, der skal følge med de rigelige midler. Det er vi også parat til fra radikal side, og vi mener, at konsekvensen af at have midler, der tilflyder de forskellige projekter, må være, at man også har en ret omfattende kontrol med, hvordan midlerne bliver brugt, og ser til, at de også bliver brugt til det formål, der har været hensigten.

Jeg ved, at det er en dansker, der står i spidsen for den gruppe, der arbejder med svindel i strukturfondene i EU, og jeg er helt sikker på, at det gør han ganske udmærket, og at han også kan udvise resultater, efterhånden som arbejdet skrider frem. Et af problemerne med svindel med EU-fondene er jo, at landene ikke altid selv har de allerallerbedste incitamentter til at forhindre svindelen, fordi landene jo selv får aflastet deres statskasser med de midler, som de modtager fra EU, og derfor er viljen måske ikke altid helt så redbon, som man kunne håbe på, men systemerne kan jo indrettes sådan, at det bliver lettere eller sværere at svindle med midlerne.